AVONTUREN VAN TOM POES

DOOR

MARTEN TOONDER

f 2,50

De tovertuin

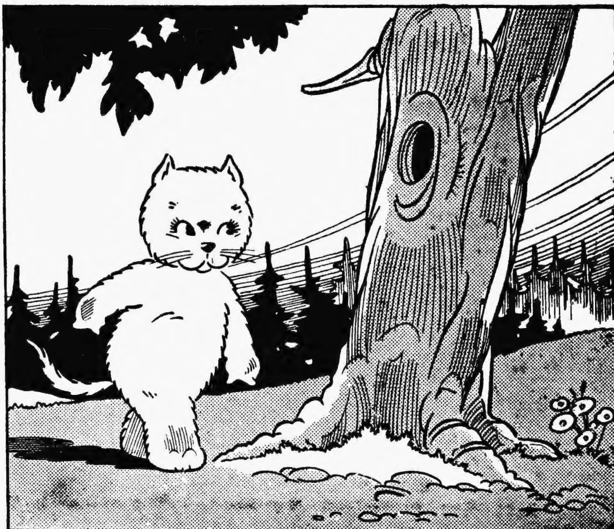
AVONTUREN VAN

TOM POES

DOOR

MARTEN TOONDER

De tovertuin

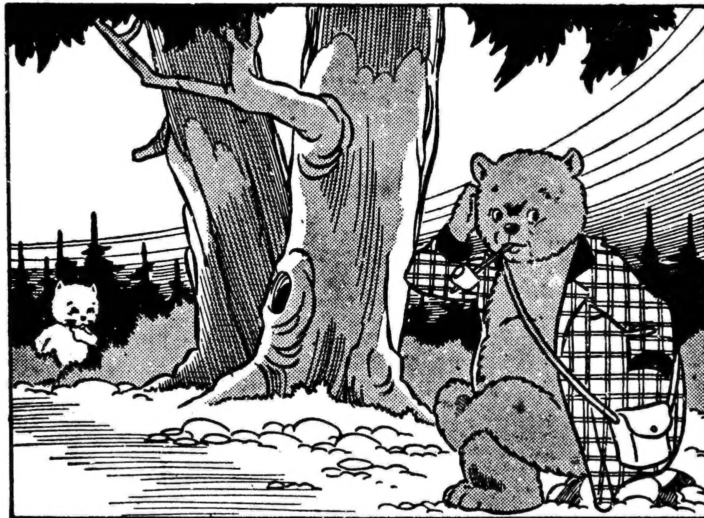

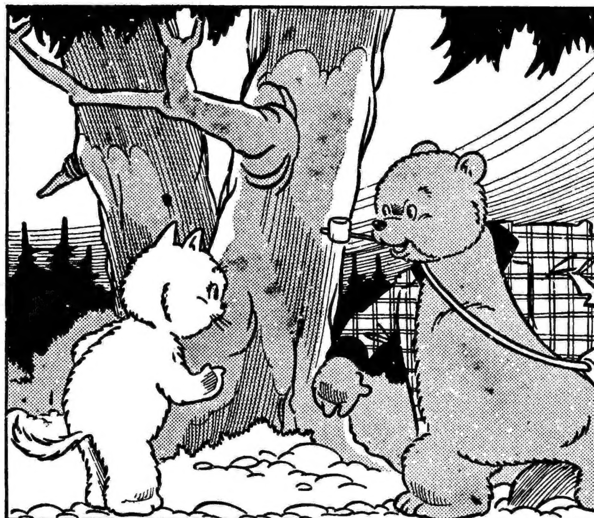

Op een keer had Tom Poes een wandeltocht gemaakt naar de Drie Kromme Sparren en het was al laat in de middag toen hij huiswaarts keerde.
„Tjonge, dat was een mooi dagje!" zei hij bij zichzelf. „Alleen is het jammer dat het in deze buurt zo stil is... Er is hier helemaal niets te beleven en er gaat toch maar niets boven avonturen!"
Net toen hij zover was met zijn overpeinzingen, zag hij bij een bocht van de weg iemand lopen. Een vreemde figuur was het, met een geruite jas aan en een leren tasje aan een riem over zijn schouder.

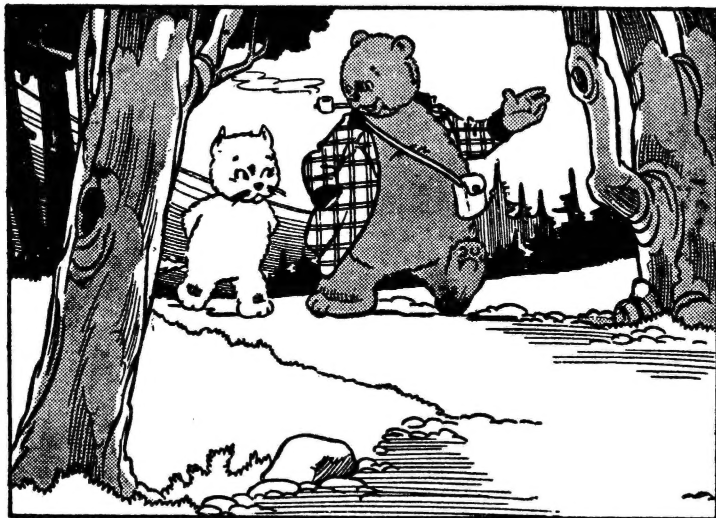
„Hé!" dacht Tom Poes, „dat moet een vreemdeling zijn! Iemand die zo'n jas draagt woont hier niet in de buurt! Wat zou die hier zoeken? Daar moet ik meer van weten!"
Intussen blies de vreemdeling een grote rookwolk uit zijn pijp.
„Hm," bromde hij in zichzelf. „Het ziet er helemaal niet naar uit, dat hier iets te beleven valt; maar ik weet wel beter! Oho! Ik heb een verre reis gemaakt om hier te komen! Ik heb over zee en land gereisd om de Kale Driesprong te vinden en ik ben er moe van!"

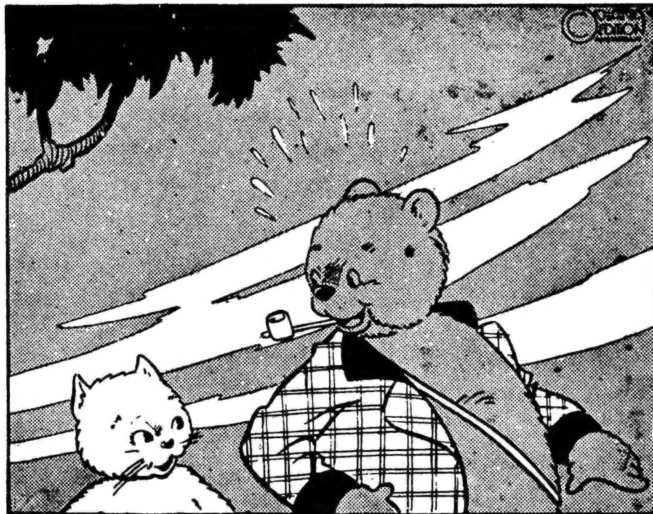

„Wàt heb ik een eind gelopen!" mompelde de vreemdeling. „Ik moet even uitrusten, daar gaat niets van af! Dat doet een wereldreiziger goed! Maar wat is het hier stil! Ik ben in een dag reizen nog niemand tegengekomen! Wat een stilte, wat een stilte!"
Intussen was Tom Poes hem genaderd en groette beleefd.
„Zoekt u hier misschien iets of iemand?" vroeg hij. „Kan ik u helpen? Het is hier nogal afgelegen."
„Wel!" riep de vreemdeling. „Je laat me schrikken! Maar, eh, wanneer je me kan zeggen waar de Kale Driesprong is zou je me zeer verplichten!"
„Als het anders niet is," zei Tom Poes, „die is hier vlak bij! Ik wil u er met alle plezier even heen brengen. Maar daar is uren in de omtrek geen huis te vinden en er komt ook nooit iemand. Daar kunt u toch de nacht niet doorbrengen?"
„Pffff!" zei de vreemdeling. „Ik zoek geen huizen, jonge vriend! Maar, eh... laat ik me even voorstellen, dat is zo de gewoonte onder lieden van onze stand. Mijn naam is Bommel! En hoe heet jij?"
„Tom Poes," zei Tom Poes terwijl hij de vreemdeling een hand gaf.
„Wel! Tom Poes...," zei deze. „Maar dan heb ik iets over je in de krant gelezen! Dat tref ik! Je mag me gewoon kortweg Ollie B. Bommel noemen."

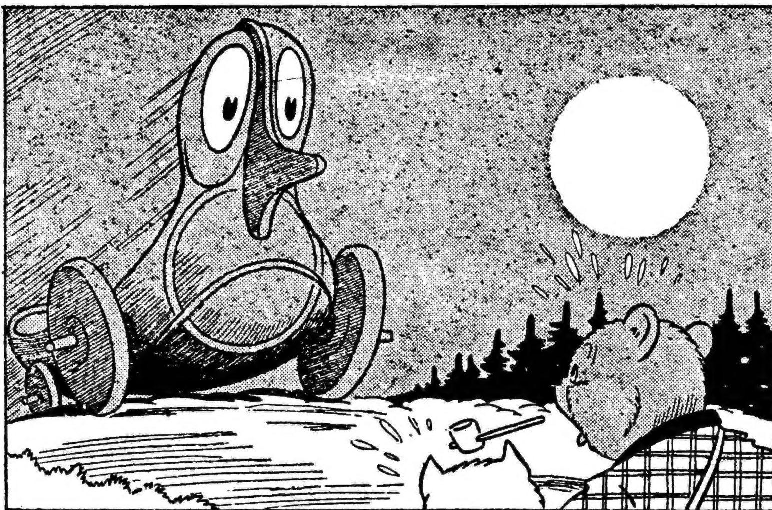

„Wel, jonge vriend," zei Ollie B. Bommel toen ze samen verder liepen, „ik zal je vertellen wat ik op de Kale Driesprong zoek." Hij trok een grote rookwolk uit zijn pijp en vervolgde geheimzinnig: „Een Toverwagen!"
„He, wat?" vroeg Tom Poes verbaasd. „Wat is dat voor een ding? Wat moet die op de Driesprong doen?"
„Geloof je me soms niet?" vroeg Ollie een beetje beledigd. „Foei, het is de zuivere waarheid! Ik zal het je bewijzen!"
Hij trok een oud, in leer gebonden boekje uit zijn jaszak en vervolgde: „Kijk, dit heb ik ergens op een markt gekocht en toen ik er zo in bladerde las ik ineens deze regels... wacht even... ja, hier staat het...: Tussen de heuvel der Drie Kromme Sparren en het Donkere Bomen Bos ligt de Kale Driesprong. Bij iedere volle maan rijdt daar een vreemde wagen langs, zonder bestuurder of enig ander levend wezen er in, en het is nog nooit aan iemand gelukt om vast te stellen waar hij heengaat."
„Dat is alles!" zei Ollie B. Bommel. „Nou, toen ik dat gelezen had heb ik mijn verrekijker omgedaan en ben ik op reis gegaan. Die wagen wilde ik wel eens zien, dat begrijp je!"
„Ja, dat is de moeite waard, heer Ollie!" zei Tom Poes. „Dat klinkt alsof het een avontuur zou kunnen worden. Tjonge! Een Toverwagen! Die wil ik ook wel eens zien. Maar, kijk, hier is de Kale Driesprong al!"

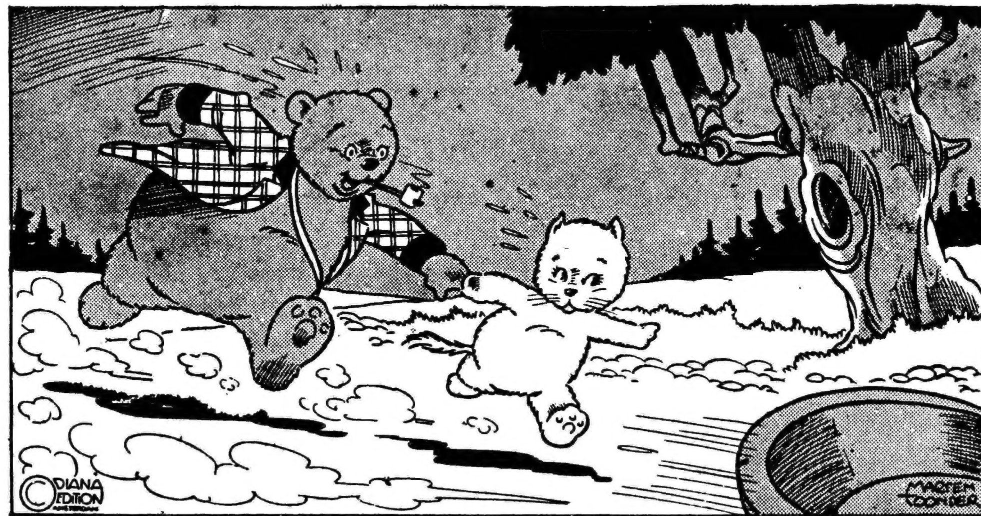

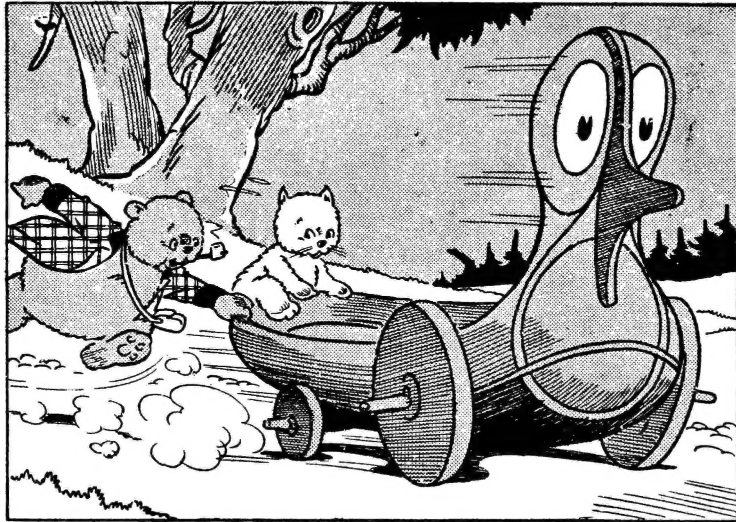

„Wel, het is prettig, dat je me gebracht hebt," zei Ollie B. Bommel tevreden. „En het is wel zo gezellig, dat je me gezelschap blijft houden om die vreemde wagen ook te zien!"
„Ja," zei Tom Poes. „Maar ik geloof toch, dat het niet zo leuk is om alleen maar naar die wagen te kijken..."
„Tut-tut," riep Ollie verbaasd. „Wat heb ik nu aan mijn riem hangen? Je zei toch zelf, dat je..."
„Ja zeker," zei Tom Poes vlug, „ik bedoel alleen maar, dat het veel aardiger zou zijn om in die wagen te springen en mee te rijden!"
„Dat is een idee!" riep heer Bommel. „Prachtig! Schitterend! Hoe verzin je het!"
Ja, hij was helemaal opgetogen van het idee om in een toverwagen te gaan rijden en dat was lastig, want het wachten duurde erg lang.
De maan stond al hoog aan de hemel, toen Tom Poes ineens zei: „Stil eens, heer Ollie, ik hoor iets in de verte!"
„Oho!" riep Ollie B. Bommel. „Ik hoor ook iets! Iets rammelends en rollends! Zou dat... zou dat hem zijn, jonge vriend?"
„Ja!" zei Tom Poes. „Houdt u gereed. Het zal een hele toer zijn en misschien is het wel gevaarlijk ook!"

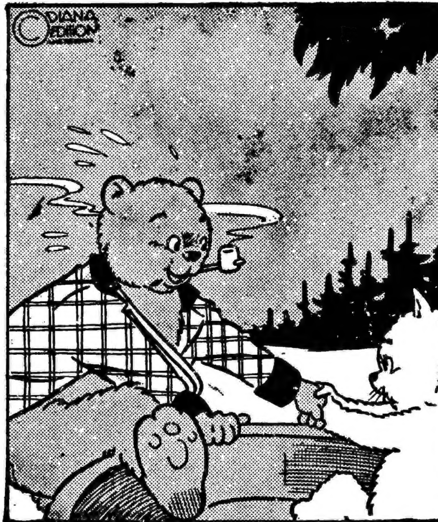

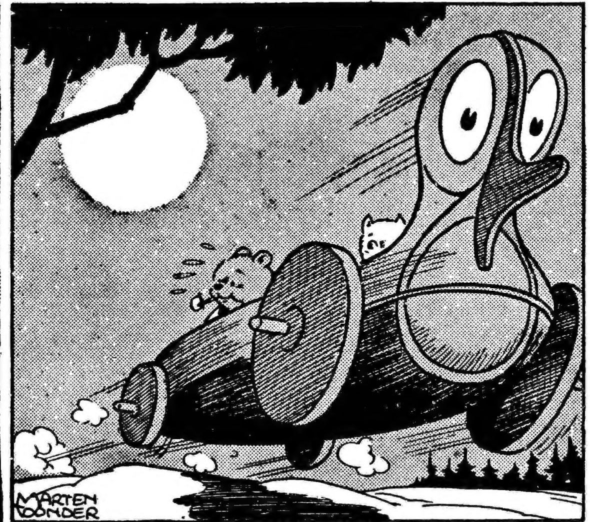

Het ratelende geluid kwam steeds dichterbij, de grond begon te dreunen, en toen verscheen er boven de rand van de heuvel een wagen! Een hele vreemde wagen met een grote kop waarin een paar monsterachtige ogen schenen te gloeien. En dat voertuig reed met grote snelheid op hen toe!
„Ohooooo...!" zei heer Bommel. „Z-zie je d-d-dat?"
Hij verloor zijn pijp van verbazing en Tom Poes trok hem vlug aan zijn arm. „Opzij!" riep hij. „Kom vlug! Hollen, anders halen wij het niet! Kom mee, heer Ollie!"

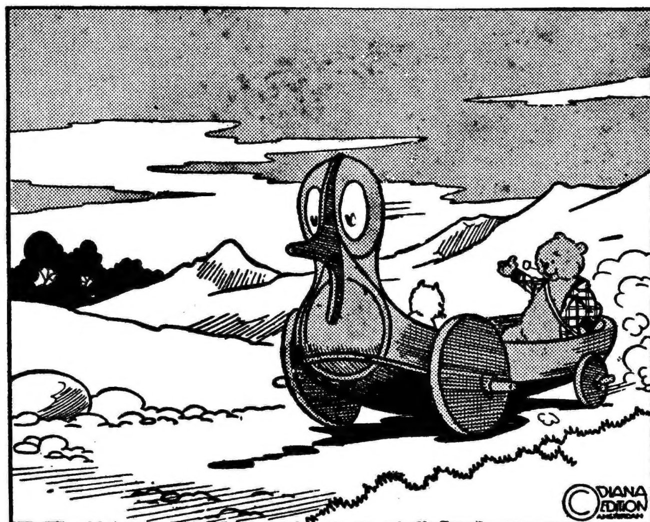
Nu, heer Bommel bewees, dat hij kon lopen, al was hij dan ook niet zo mager. Maar het viel niet mee; de wagen had een grote snelheid en bovendien reed hij nu de heuvel weer af. Ze waren nu de driesprong al lang voorbij en nog steeds waren ze niet dichter bij de Toverwagen gekomen.
„We zijn niet vlug genoeg geweest!" dacht Tom Poes. „Toch nog proberen!" En hij liep zoals hij nog nooit gelopen had. De arme dikke Ollie B. Bommel volgde hem hijgend en piepend.

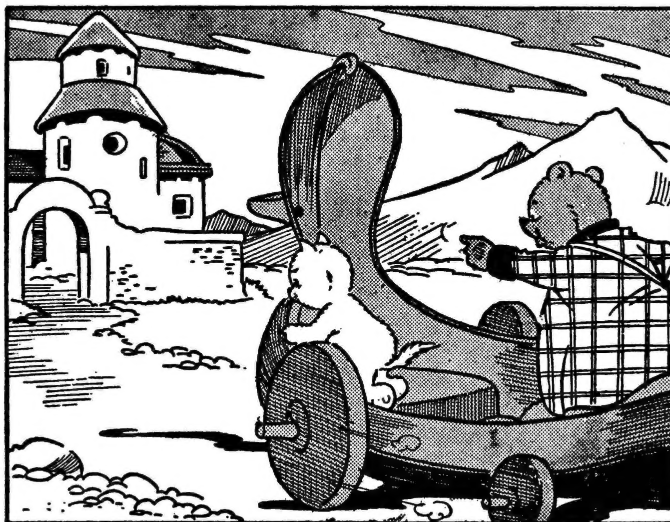
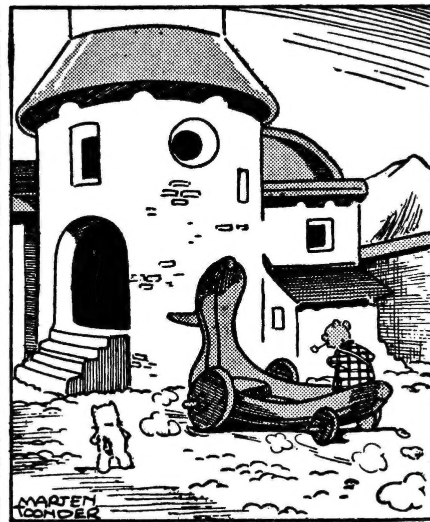

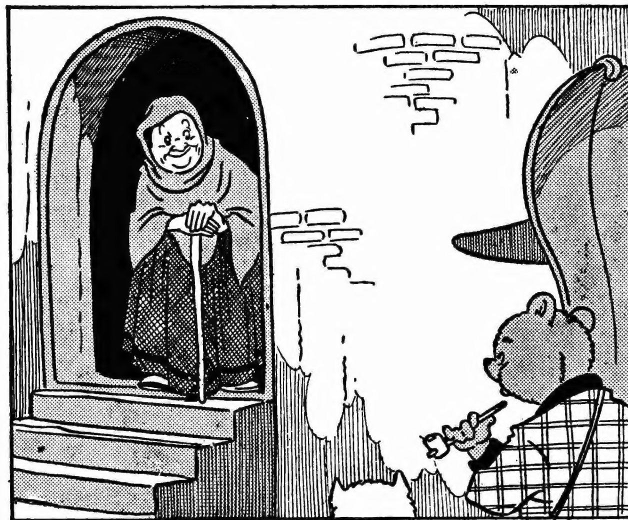

De wagen minderde een beetje vaart toen hij weer op de vlakke grond kwam en daardoor slaagde Tom Poes er in om met een sprong de rand van het voertuig te grijpen. Ollie B. Bommel greep met een kreet de leuning en vloog er achter aan.
„Hou vast!" riep Tom Poes.
Nu, heer Bommel hield vast en toen Tom Poes hem een hand gaf en flink rukte, slaagde hij er in zijn lichaam op de rand te werken en naar binnen te klimmen.
„Pffffffff... hè, hè, ..." zuchtte hij, nadat hij een poosje had zitten hijgen. „Dat — was — op het nippertje!... Wat een vaart heeft dat ding!"
„Ja," zei Tom Poes, „en nu wij er in zitten gaat hij nog vlugger, merkt u wel?"
„Nu je het zegt...," zei heer Ollie. „Je kunt de wielen niet eens meer horen ratelen...! Waar denk je nu, dat we heen gaan, Tom Poes?"
„Ik heb er geen idee van," zei Tom Poes. „Maar het zal wel interessant zijn! Zo'n toverwagen rijdt ten slotte niet voor niets sinds jaar en dag over de wegen! Het zou me niets verbazen, wanneer we vreemde dingen gingen beleven!"
„Zou het?" vroeg heer Bommel. „Ik hoop het, jonge vriend!"

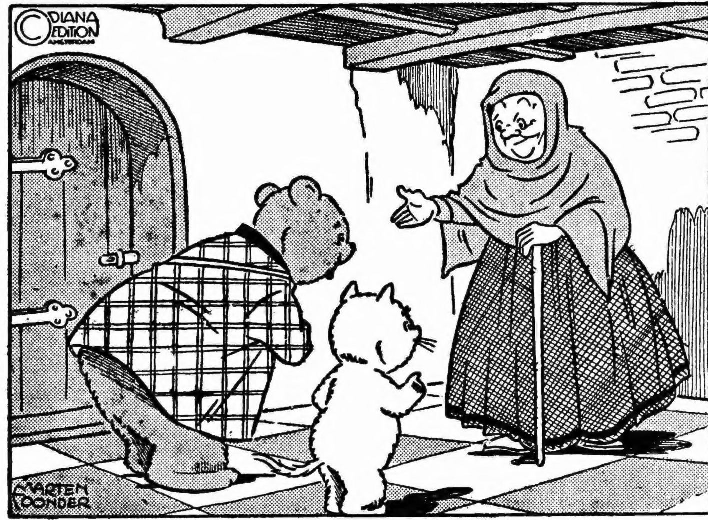

De Toverwagen reed de hele nacht door met dezelfde snelheid. De maan was al lang verdwenen en het licht van de opkomende zon kwam al aan de kim toen hij eindelijk vaart begon te minderen. Nu het lichter werd, zagen Tom Poes en heer Ollie ook, dat het landschap veranderd was. Het was bergachtig en kaal geworden en de bossen, die hier en daar aan de horizon te zien waren, zagen er somber en woest uit.
„Een saaie boel hier," zei Ollie B. Bommel.
„Hm," zei Tom Poes, „ik vind het net een plek voor een toverwagen. Ik denk, dat we al gauw zijn waar we wezen moeten."
„Wel, je hebt gelijk!" riep heer Ollie. „Kijk maar eens achter je, Tom Poes! Daar ligt een huis! En we gaan er recht op af! Daar is het einde van deze tocht, wat ik je brom!"
Hij had gelijk. De Toverwagen reed netjes onder een poortje door en stond op een binnenplaats stil.
„Wel," mompelde heer Bommel. „Dat huis ziet er vreemd uit. Geheimzinnig, om zo te zeggen! Wat gaan we nu doen, jonge vriend?"
„We moesten maar eens naar binnen gaan," zei Tom Poes terwijl hij uit de wagen sprong. „Ik wil nu het naadje van de kous weten."

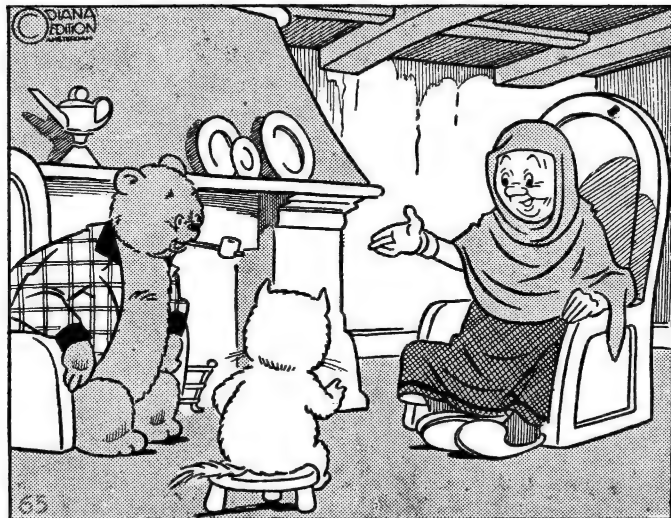

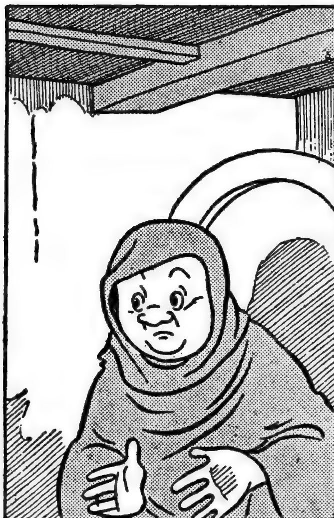

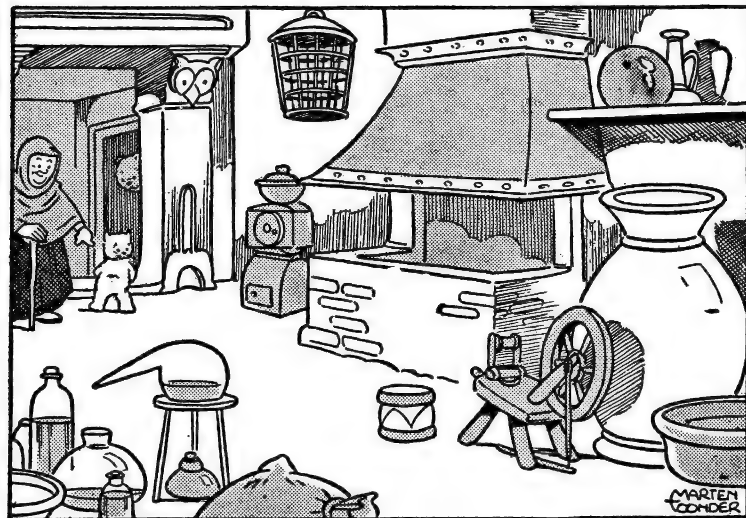

Heer Bommel klom uit de wagen en liep achter Tom Poes aan.
„Wacht even," zei die. „Er komt iemand aan."
Hij had gelijk. In de deuropening verscheen een klein oud vrouwtje, dat hen met een vriendelijke glimlach aankeek.
„Ach," zei ze met een bevend oud stemmetje, „ik wist, dat de wagen deze keer niet leeg was. Hij is veel eerder thuis dan anders! Wat ben ik daar blij om! Dit is het ogenblik waar ik al zeven-en-negentig jaren op gewacht heb. Met iedere volle maan heb ik hem weggestuurd, maar steeds is hij weer leeg teruggekomen! Ach, kom toch binnen!"
Heer Bommel klom het trapje op, gevolgd door Tom Poes.

„Mijn naam is Ollie B. Bommel," zei hij, „en dit is Tom Poes! En we zijn erg benieuwd waarvoor u ons nodig hebt."
„Ik heet Anne-Miebetje," zei het oude vrouwtje. „Ik zoek al die jaren al naar iemand, die dapper en moedig en ondernemend is. Daarom heb ik de wagen er op uit gestuurd. Ik dacht, dat iemand, die flink genoeg was om er in te klimmen net degene zou zijn die ik gebruiken kan!"
„Tot uw dienst," zei Tom Poes. „We zijn sterk en ondernemend."
„Wacht even," zei het vrouwtje. „Het is een gevaarlijke opdracht! Maar kom binnen, dan kunnen we verder praten."

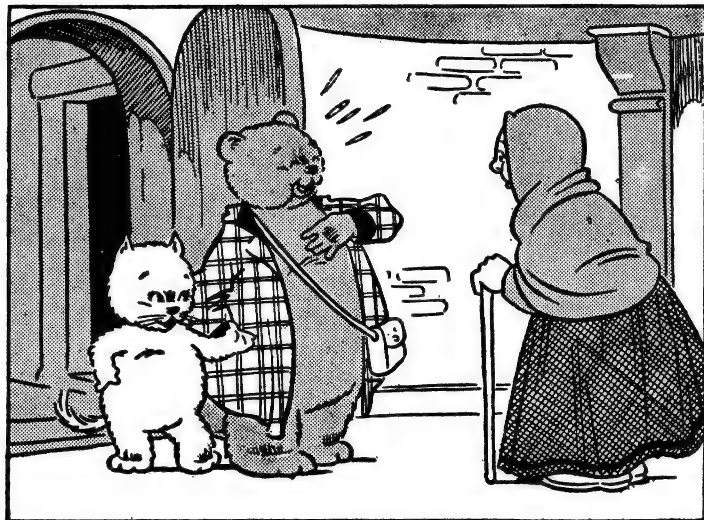

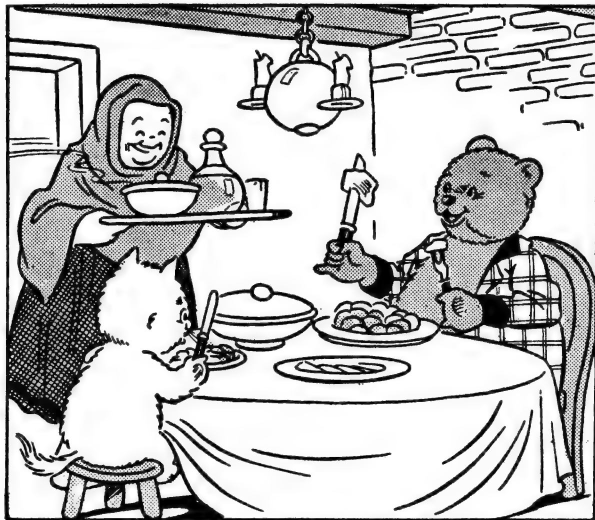

„Ik zal jullie vertellen waarvoor ik iemand nodig heb," zei Anne-Miebetje toen ze allemaal zaten. „Jullie moeten weten, dat ik vroeger toverdingen heb gemaakt. Alleen maar goede en nuttige zaken; ik zal ze je straks laten zien. Nu, daarvoor had ik allerlei kruiden nodig, maar de hoofdzaak was toch dat ik overal een ei van mijn gouden vogel doorheen roerde. Dat gaf pas toverkracht, snap je? En nu is die mooie, gouden vogel, zeven-en-negentig jaren geleden, weggelokt door een boze tovenaar. Hocus Pas heet hij, en hij heeft het arme dier opgesloten in een grote tuin, die bewaakt wordt door twee vreselijk sterke reuzen. En het ergste is, dat hij de kracht van die eieren alleen maar gebruikt om er kwade dingen mee te doen. Jullie begrijpen nu wel, dat ik mijn mooie vogel terug moet hebben, nietwaar? Kom maar eens mee, dan zal ik jullie laten zien wat ik vroeger gemaakt heb."

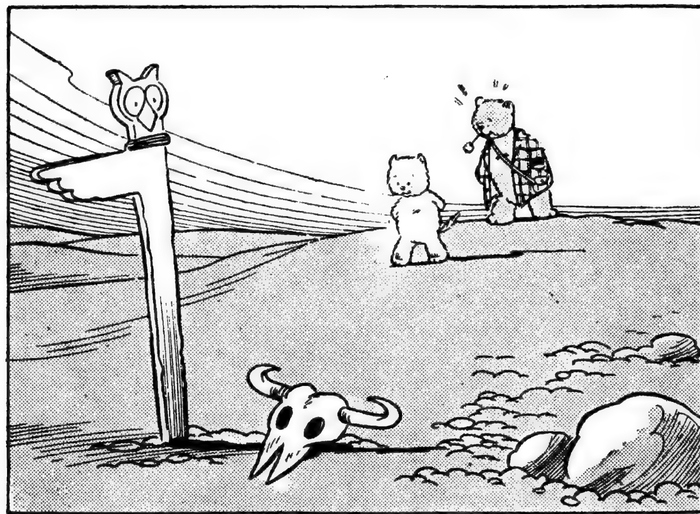
„Kijk," zei Anne-Miebetje, „hier staat een molentje, waar ik eten uit kan laten malen, net zoveel als ik wil. En daar staat een trommeltje dat gaat roffelen wanneer er gevaar is, en dat is een spinnewiel dat in een minuut vijfduizend draadjes kan spinnen en daar ligt een kristallen bol waarin ik precies kan zien waar iemand zich bevindt, al is hij ook nog zo ver weg. En dat... Maar ach, ik kan niets nieuws maken zonder de eieren van mijn Gouden Vogel!"

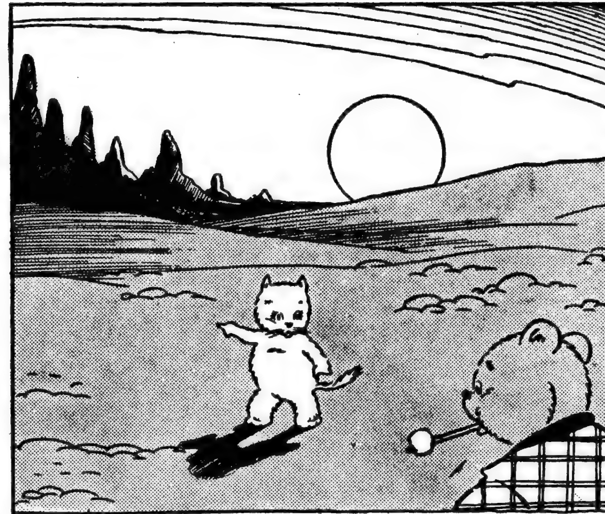

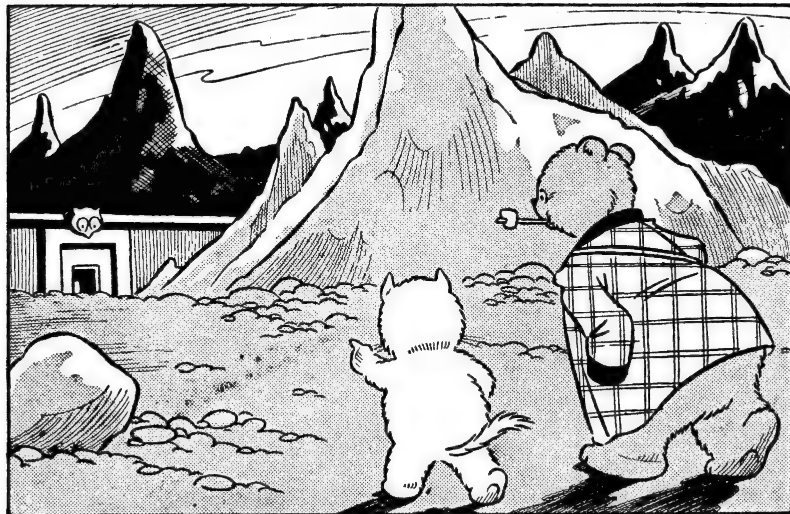

„Mevrouw," zei Ollie B. Bommel, „u kunt op ons rekenen. We zijn tot uw dienst, is het niet, Tom Poes?"
„Zeker," zei Tom Poes. „U zult zien, dat uw toverwagen niet voor niets gereden heeft!"
„Nu is er nog één ding," zei heer Bommel. „Ik moet u er op attent maken, dat ik sinds gistermiddag niet heb gegeten. En daar iemand, die honger heeft, nooit zijn volle moed kan ontplooien, zou ik het zeer op prijs stellen wanneer..."
„Maar natuurlijk," zei het vrouwtje haastig. „Ga maar aan tafel zitten. Jij ook, Tom Poes; dan zal ik mijn molentje een goed maal laten draaien, let maar eens op!"
Nu, het duurde niet lang, of de tafel stond vol met de lekkerste dingen en heer Bommel zei met een volle mond:
„Dat doet me goed, mevrouw! Nu moet u ons alleen nog vertellen, waar we zijn moeten en dan zullen we zo langzamerhand eens vertrekken!"
„Luister," zei Anne-Miebetje. „De tuin waar mijn Gouden Vogel opgesloten is, ligt midden tussen de Zwarte Bergen, aan het eind van de Dorre Woestijn. Het is gemakkelijk te vinden, want de grote poort waar je door moet, is al van verre te zien."
Tom Poes en heer Bommel namen nu afscheid van het tovervrouwtje en gingen op stap.
„Brrr," zei heer Bommel, „de Dorre Woestijn! Dat klinkt niet gezellig! Maar het ruikt naar avonturen, en dat is de hoofdzaak!"

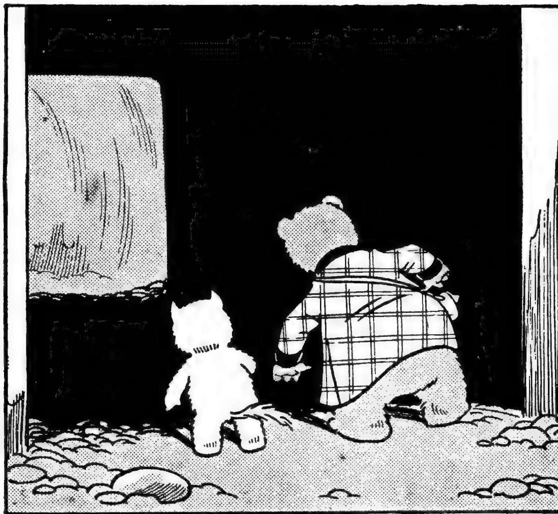

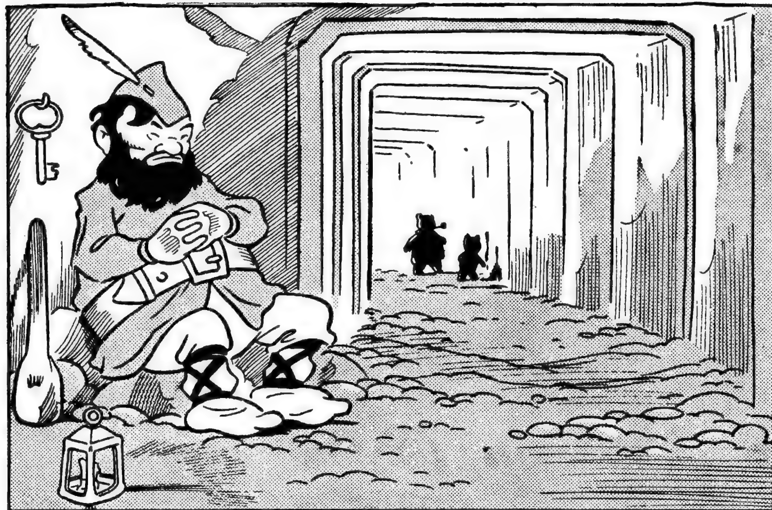
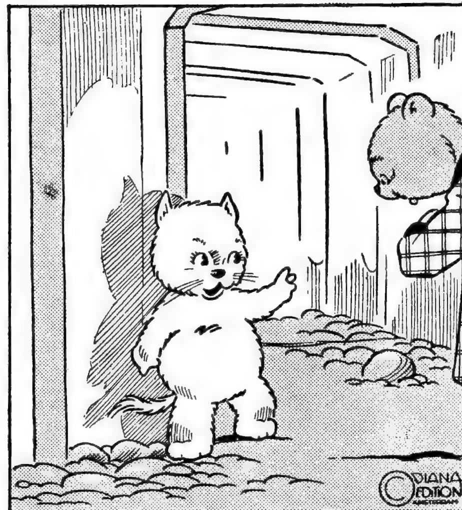
Het was een hele afstand, die ze af te leggen hadden. Ze liepen de hele dag en een stuk van de nacht; toen sliepen ze een paar uur en gingen daarna weer verder. Maar de volgende morgen vroeg waren ze nog steeds midden in de Dorre Woestijn en heer Bommel begon aardig moe te worden.
„Pffffff," zuchtte hij, „wat ben ik begonnen? Wat een gesjouw! En dan straks nog die reuzen! Nee, ik zie het zo langzamerhand somber in..."
„Kom, kom, heer Ollie," zei Tom Poes. „U moet de moed zo gauw niet laten zakken. Ik heb wel vaker met reuzen te maken gehad en het valt best mee. Je moet ze weten aan te pakken, ziet u! Je moet listen bedenken, want tegen list kan geen reus op. Ze zijn over het algemeen tamelijk dom."
„Daar kon je wel eens gelijk in hebben," zei heer Bommel. „Maar tja, hoe doe je dat, een list verzinnen?"
„Hm," zei Tom Poes, „dat moet in je zitten. Ik ben er erg goed in, al zeg ik het zelf!"
„Wel, wel," zei heer Bommel, „een bescheiden manneke ben je niet! Wat mezelf betreft..."
„Wacht eens even!" riep Tom Poes, „als ik me niet vergis, zie ik daar de Zwarte Bergen al!"
Heer Bommel leefde helemaal op, hij zette er flink de pas in en ja, toen hij boven op een heuvel geklommen was, zag hij in de verte werkelijk de hoge pieken van een woest gebergte!

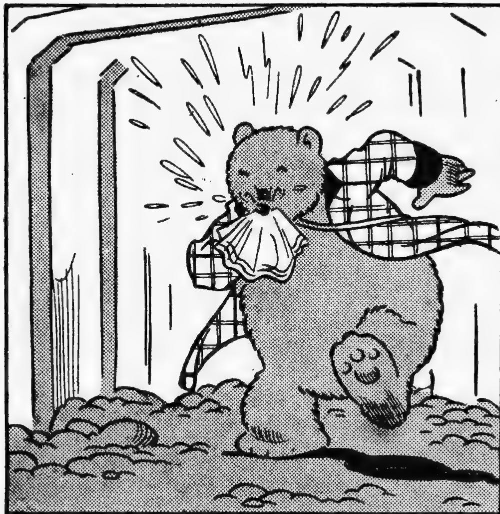

Ze liepen nu flink door, en na een half uurtje zagen ze in de rotsen een grote, donkere poort.
„Dat is de ingang waar het tovervrouwtje het over had," zei Tom Poes. „Kom mee, heer Ollie, nu gaat het beginnen!"
„Hm, wel," mompelde heer Bommel. „Nu gaat het beginnen, zei je? Hm, waar zouden die reuzen zijn, jonge vriend? Zouden ze ons al gezien hebben? En ga je nu een list bedenken?"
„Welnee," zei Tom Poes, „die reuzen zitten natuurlijk binnen en een list verzin ik wanneer dat zo te pas komt."
„O, juist. Hm, maar het is hier wel erg donker," bromde heer Bommel toen ze onder de poort doorliepen. „Ik voor mij houd meer van het warme zonlicht! Zou het zo blijven? Het lijkt me niet prettig om in de duisternis listen te bedenken. Nee, dat is niets voor Ollie B. Bommel, wat jij, Tom Poes?"
„Hoor eens," zei Tom Poes een beetje boos, „als u geen zin hebt om mee te doen, ga ik alleen verder. Ik dacht, dat u van avonturen hield, net als ik!"
„Kom, kom," suste heer Bommel, „zo bedoel ik het niet! Ik doe mee tot het bittere einde, je kunt op me rekenen! Het is hier trouwens al veel lichter, zie ik. Gelukkig maar!"
„Ja," zei Tom Poes, „hoewel we nu dubbel voorzichtig moeten zijn!"

Ze liepen door een lange hel-verlichte tunnel en er was in velden of wegen geen reus te zien, zodat ze flink konden opschieten. Maar ineens stond Tom Poes stil en greep heer Bommel bij zijn arm.
„Ik hoor wat," fluisterde hij, „wees eens stil!"
Heer Bommel hield zijn adem in en nu hoorde hij een ver verwijderd dreunend geluid!
„Er moet hier ergens een houtzaagmolen zijn," mompelde hij. „Denk je ook niet, Tom Poes?"
„Ach, wat!" fluisterde Tom Poes, „dat is een reus, die zit te slapen! Dat treffen we! Blijf hier staan en maak geen geluid, dan zal ik op verkenning uitgaan. Misschien kunnen we zo langs hem heen lopen."
Tom Poes sloop weg en heer Bommel bleef alleen in de tunnel staan.
„Tjonge," mompelde Tom Poes in zichzelf, „wat tref ik dat! Deze reus moet natuurlijk de ingang naar de Verboden Tuin bewaken en hij heeft de sleutel van de poort naast zich hangen! Het is maar een klein kunstje om die er af te halen, en dan kunnen we zo naar binnen wandelen."
Ja, alles zou dan ook goed gegaan zijn, wanneer Ollie B. Bommel geen kriebel in zijn neus had gekregen. Maar die kreeg hij wèl, een heel erge zelfs! Hij hijgde en zuchtte en drukte zijn zakdoek tegen zijn neus, maar niets hielp.

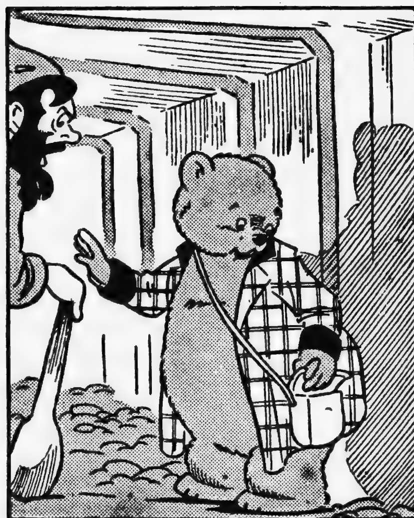

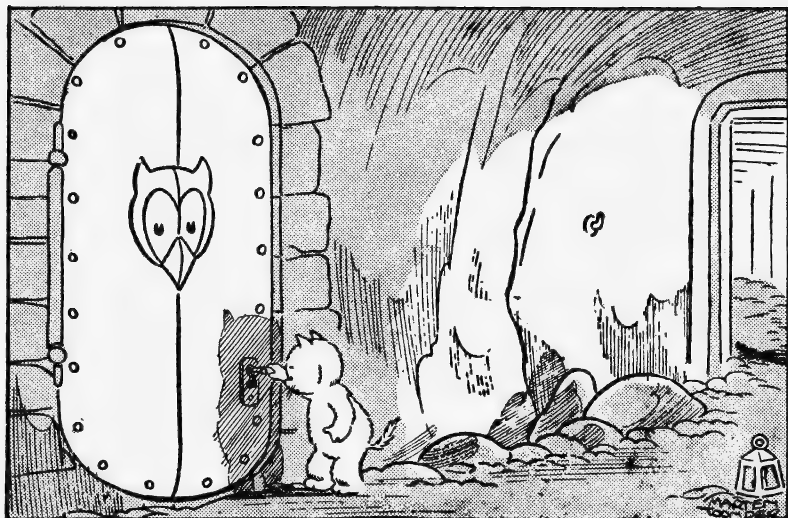

Er was niets meer aan te doen, Ollie B. Bommel moest niezen en dus niesde hij: — Hatsjieieie!!... Hatsjoeoeoeoeoeoe!!!
Het geluid weerkaatste tegen de tunnelwanden en de echo's rolden van alle kanten door het gewelf. Tom Poes, die net op het punt stond de sleutel van de muur te nemen, maakte zich zo klein mogelijk en drukte zich stijf tegen de wand aan, want de reus was met een schok wakker geworden. Hij sperde zijn kleine oogjes wijd open, en keek woest in de rondte.
„Wa... wablief?..." zei hij. Toen sprong hij overeind en brulde: „Indringers! Er zijn indringers! Waar is mijn knots... ik zal ze... Ha!!!"

Hij was verschrikkelijk kwaad en daardoor kwam het, denk ik, dat hij Tom Poes niet opmerkte, toen hij zijn knuppel pakte en de tunnel inholde waar heer Ollie hem met een verschrikt gezicht stond op te wachten. Tom Poes maakte daar natuurlijk direct gebruik van. Met een snelle greep pakte hij de sleutel en maakte zich uit de voeten.
Intussen dacht heer Bommel, dat zijn laatste uurtje geslagen had.
„Oooo...," dacht hij, „wat moet ik beginnen... wist ik nu maar een list! Ik wou, dat ik Tom Poes was! Hoe verzin ik een list...??"

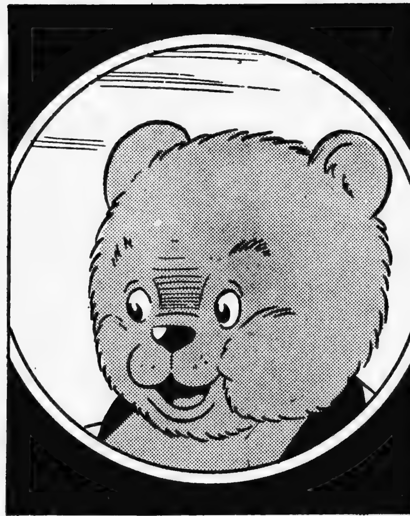
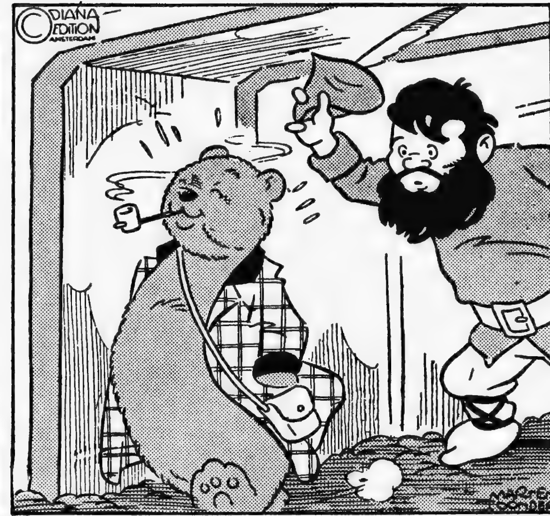

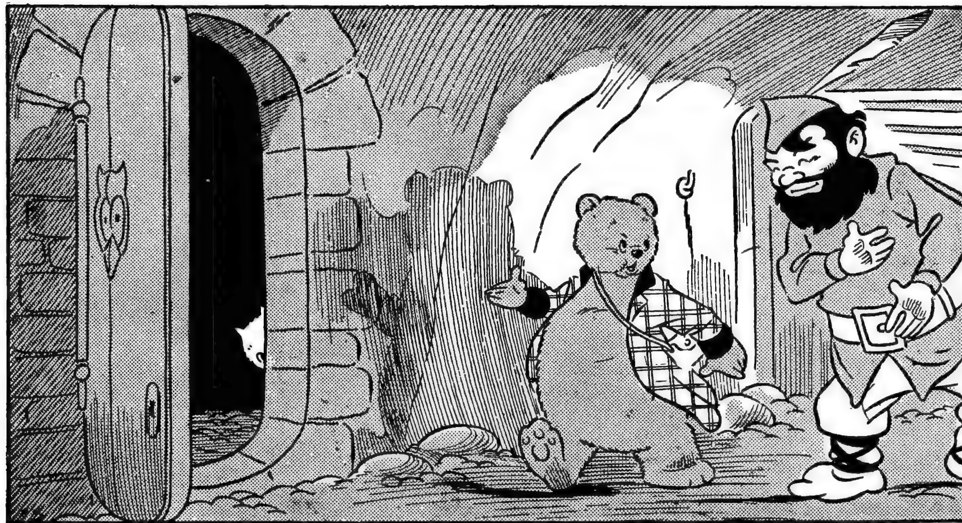

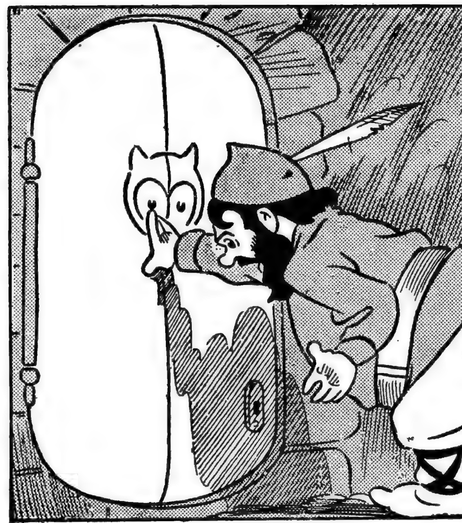
De reus zette zijn knots dreunend op de grond en bulderde: „Indringers, he? Wat kom je hier doen, he? Dit is verboden terrein! Wat let me, of ik maak mosterd van je, he? Ik zal..."
„Oho, kom-kom, jonge vriend," zei heer Bommel. „Je taal overschrijdt de grenzen der beleefdheid! Iemand van mijn stand moet met de nodige onderscheiding behandeld worden en ik ben niets over je te spreken! Hoet heet je, vent? Kom-kom, geef eens gauw antwoord!"
De reus staarde hem verbaasd aan, want zo had nog nooit iemand tegen hem gepraat.
„Eh... ahum... ik heet... Knuppeldeknoris," stotterde hij. „En wie ben jij? Hoe durf je..."
„Ik ben Hocus Pas, de grote tovenaar," zei heer Bommel.
Maar nu werd de reus toch echt boos.
„Dat is een leugen!!!" schreeuwde hij. „Ik ken Hocus Pas!!! Hij zelf heeft me hier neergezet om zijn tuin te bewaken!! En nu zou jij..."
„Juist," zei heer Bommel kalmerend, „ik zelf! Weet jij soms niet, dat een echte tovenaar zich veranderen kan in elke gedaante die hij maar wil? Wees stil, Knuppeldeknorisje, dan zal ik je bewijzen, dat ik de waarheid spreek!"
Knuppeldeknoris was stil en keek vol verbazing naar heer Bommel, die langzaam en geheimzinnig zijn leren tasje open begon te maken.
Intussen had Tom Poes de sleutel in het slot van de grote deur gestoken en maakte dat open.
„Ik hoop, dat heer Ollie zich er uit redt," dacht Tom Poes. „Wat zou die reus eigenlijk met hem uitvoeren, daar in de tunnel? Het is er zo stil..."

Heer Bommel haalde zijn verrekijker uit het tasje en gaf die aan de reus Knuppeldeknoris.
„Alsjeblieft, ventje," zei hij, „kijk daar nu maar eens doorheen, in mijn richting, dan zal ik je iets laten zien."
De reus krabde zich in zijn ruige haardos, want hij vertrouwde het zaakje maar half.
„Hm," zei hij grommend, „geef maar hier dat ding, maar haal geen grapjes uit, want dan maak ik stamppot van je!"
Toen zette hij de verrekijker aan zijn ogen. Lieve help, wat schrok hij toen hij daar ineens een enorm grote Bommel tegenover zich zag staan! Hij begreep direct, dat dit niet iets gewoons was, en dat die kleine, dikke heer wel een groot tovenaar moest zijn.
„Eh... n-neem m-me n-niet k-kwalijk, H-H-Hocus P-P-Pas," stotterde hij.
„Ikkik-ik d-dacht d-dat u zo maar eens een indringer was, maar nu zie ik, d-dat u g-groter bent d-dan ik!"
„Goed, manneke!" zei heer Ollie, „geef me nu dat toverapparaat terug en laat me door. Ik heb hier nog enige dingen te doen!"
Toen stak hij een verse pijp op en liep met langzame, deftige passen langs de verbaasde Knuppeldeknoris.

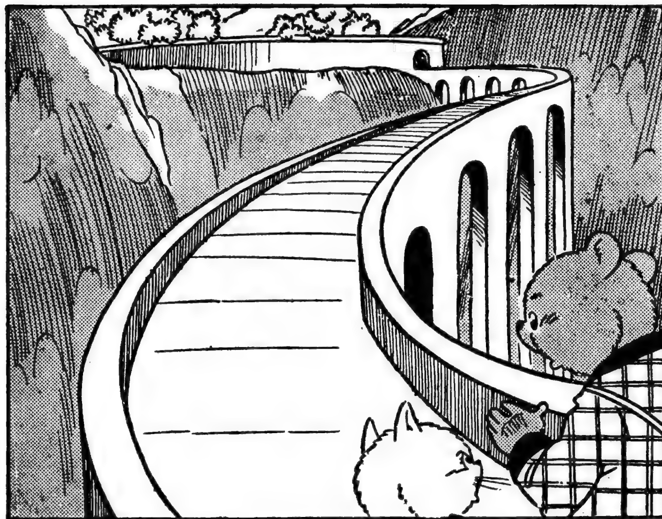
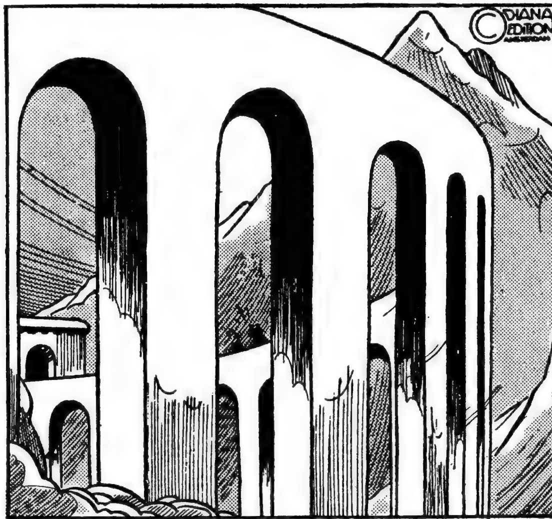

„Kijk, vriendje," zei heer Bommel, die zag dat Tom Poes intussen de deur had opengemaakt. „Zie hier! Deze stalen deur open ik door tovermacht! De sleutel heb ik niet eens nodig! En nu, vaarwel! Ik moet aan gene zijde zijn. Sluit dus gerust de poort weer achter mij!"
De reus werd steeds eerbiediger en liet heer Ollie met een diepe buiging naar binnen gaan. Toen duwde hij de deur weer in het slot en daarbij dacht hij ineens aan de sleutel.

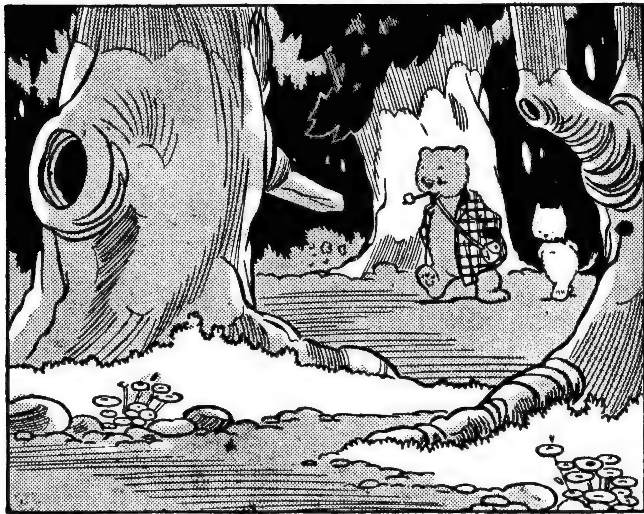
„Tut-tut," mompelde hij, „waar zou heer Hocus Pas nu toch die sleutel getoverd hebben? Hoe kan ik nu die poort goed bewaken, wanneer hij niet afgesloten is? En aan het haakje hangt hij ook niet meer... Drommels dat is een moeilijk geval, erg moeilijk..."
De domme Knuppeldeknoris wist natuurlijk niet, dat Tom Poes de sleutel voor alle veiligheid maar had meegenomen.

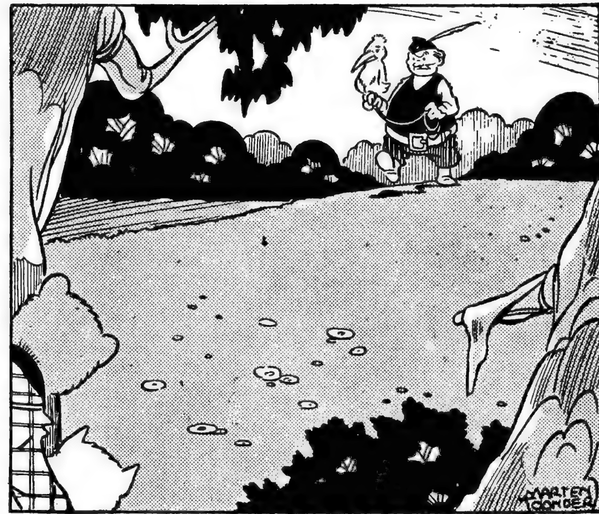

Heer Bommel had al gauw Tom Poes ingehaald en nu liepen ze samen over de hoge brug, die tussen de Zwarte Bergen naar de Verboden Tuin leidde.
„Tjonge," zei Tom Poes, „het valt me mee, dat u nog komt, heer Ollie! Ik dacht werkelijk, dat die reus u gevangen had genomen en dat ik u door een list zou moeten bevrijden, wanneer ik straks met de Vogel terug kom."
„Nou, nou," zei heer Ollie, „je moet niet zo opscheppen, Tom Poes! Jij bent heus niet de enige, die een list kan verzinnen! Olivier B. Bommel is er ook nog."
En terwijl Tom Poes verbaasd toeluisterde, vertelde hij breedvoerig, hoe handig hij geweest was.

„Ja," gaf Tom Poes toe, toen hij klaar was, „dat hebt u handig gedaan, maar het was toch meer geluk dan wijsheid! Wanneer u niet had geniesd was al die moeite niet nodig geweest!"
„Dat is sterk!" bromde heer Ollie, „ook een Bommel heeft wel eens prikkels in zijn neus."
„Stil maar," zei Tom Poes, „hier is de poort naar de Verboden Tuin al. Als we nu voorzichtig zijn hebben we binnenkort de Gouden Vogel van Anne-Miebetje. Maar ga nu niet wéér niezen, want hier moet ergens die andere reus zijn!"

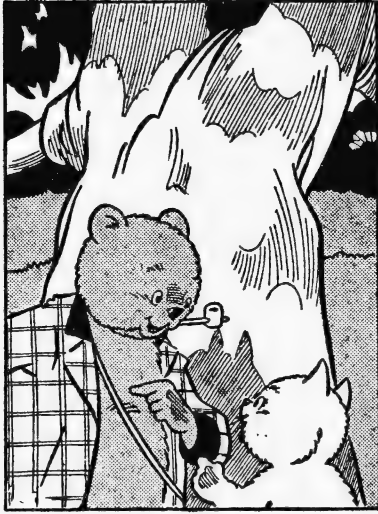

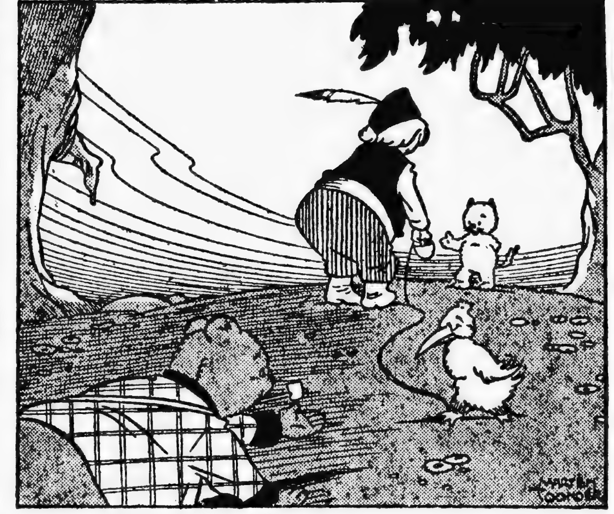

Tom Poes en heer Ollie liepen nu al een hele tijd in de Verboden Tuin zonder dat zij een levend wezen waren tegengekomen. De bomen groeiden zo dicht op elkaar, dat er maar weinig licht op de grond viel en de bladeren hingen helemaal stil, omdat de hoge bergen er omheen alle wind tegenhielden.
„Waar gaan we eigenlijk naar toe?" vroeg heer Bommel. „Hoe weet je, dat dit de goede richting is? Deze tuin is zo groot, dat je er als vreemdeling gemakkelijk in kan verdwalen. Het lijkt me dan ook beter, dat we ons in dit zachte mos een beetje uitstrekken om de ledematen rust te geven. Dan merken we vanzelf wel, wanneer er iets gebeurt. Vind je ook niet?"

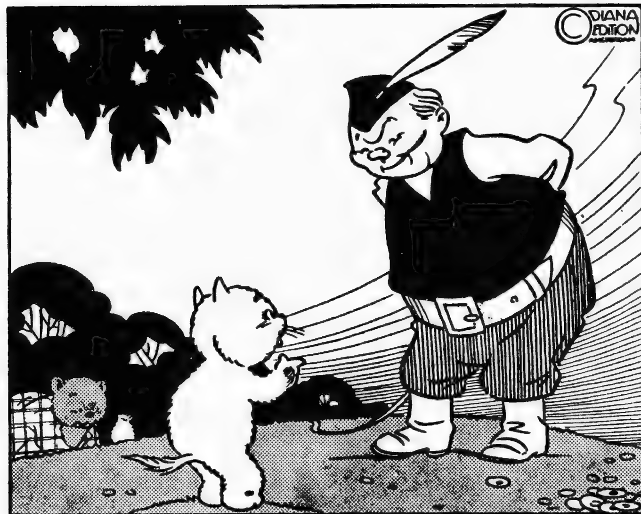
„Nee," zei Tom Poes, „dat vind ik niet! Rusten kunnen we altijd nog. Laten we nu eerst... maar wees stil! Daar komt iets aan!"
Ja, toen zij zich achter een dikke boom verscholen, zagen zij over de heuvel heen een reus aankomen, die op zijn hand een gouden vogel droeg!
„Deze reus slaapt niet!" fluisterde Tom Poes. „We moeten een list bedenken! Vlug, voordat hij ons merkt!"
„Bedenk jij er nu maar een, jonge vriend!" mompelde heer Bommel. „Ik ken maar één list; die met de verrekijker, weet je wel?"

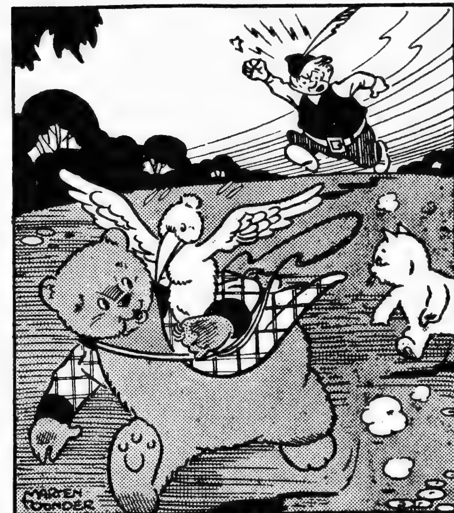

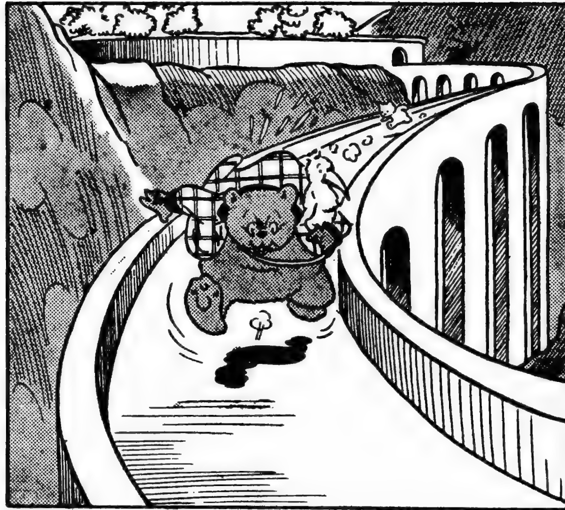
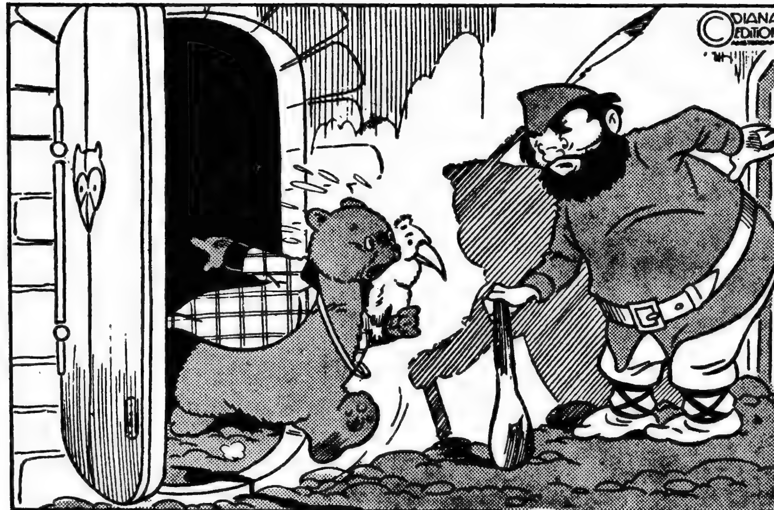
„Luister," fluisterde Tom Poes, toen de reus steeds dichterbij kwam. „Ik ga gewoon naar hem toe en maak een praatje om de vogel te pakken te krijgen!"
Hij lette niet op heer Bommel's gepruttel, maar stapte brutaalweg achter de boom vandaan en ging naar de reus toe.
„Goedemiddag," zei hij. „De grote tovenaar Hocus Pas heeft me gestuurd om te kijken of de vogel het goed maakt, of hij genoeg te eten krijgt en of de tuin goed bewaakt wordt."
„Wa-wat?" vroeg de reus verbaasd, „Hocus Pas? Heeft die jou gestuurd? Nou maar, alles is hier prachtig in orde, hoor! De vogel krijgt elke dag zijn negen-en-negentig maiskorrels en zijn zeven-en-zeventig hennepzaadjes en honderd dauwdruppels en..."
Hij zette de vogel voorzichtig op de grond om met veel gebaren te vertellen wat het dier wel niet allemaal kreeg.
Heer Bommel kroop intussen op handen en voeten achter hen aan en probeerde nu met uitgestoken hand de vogel te lokken.
„Als dat maar lukt!" dacht Tom Poes, die hem zo bezig zag. En hij vroeg haastig:
„Wilt u me eens precies vertellen hoe u dat eten klaarmaakt? Dat zal wel erg moeilijk zijn, niet?"

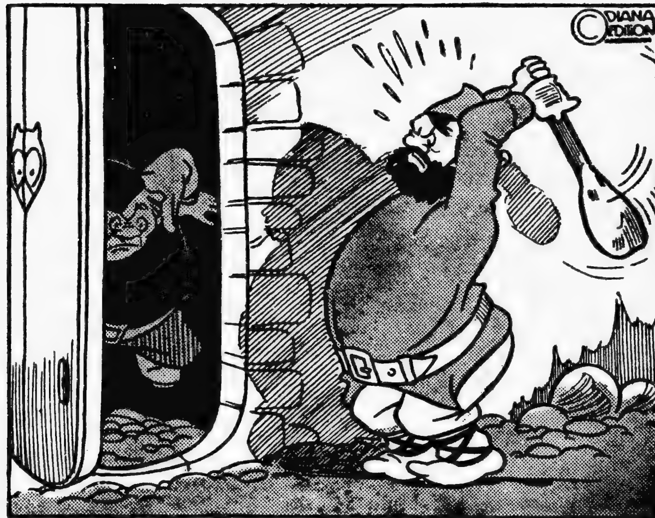

„Ja," zei de reus, „het is werkelijk niet gemakkelijk om het vogeleten goed klaar te maken! Er is eigenlijk maar één, die dat goed kan, en dat ben ik!"
„Hm," zei Tom Poes, „dat zei Hocus Pas ook al, er is er maar één, die goed voor die vogel kan zorgen, zei hij, en dat is... Hoe heet u nog maar?"
„Knorremorris," vulde de reus haastig aan. „Zei Hocus Pas werkelijk: En dat is Knorremorris?"
„Dat zei hij," zei Tom Poes ernstig. „Hij heeft me opgedragen om te zeggen, dat hij zeer tevreden over u was, en dat..."
Maar op dat moment gebeurde er iets. Heer Bommel had de vogel te pakken gekregen en daarover was hij zo in zijn schik, dat hij helemaal vergat om het touw, dat het dier aan de poot droeg, los te maken. Hij pakte het beest onder de arm en zette het op een lopen. Nu, je begrijpt wat er gebeurde. De reus hield het eind van het touw nog steeds in zijn hand, en dat eind werd er nu met een ruk uitgetrokken.
„Hela! Ho! Hedaar!" riep Knorremorris. „Dieven! Indringers!"
Tom Poes wachtte niet af wat hij verder zou gaan doen, maar zette het ook op een lopen, achter heer Bommel aan. En de reus, die nu pas begreep, dat hij was beetgenomen, begon razend en tierend de achtervolging...

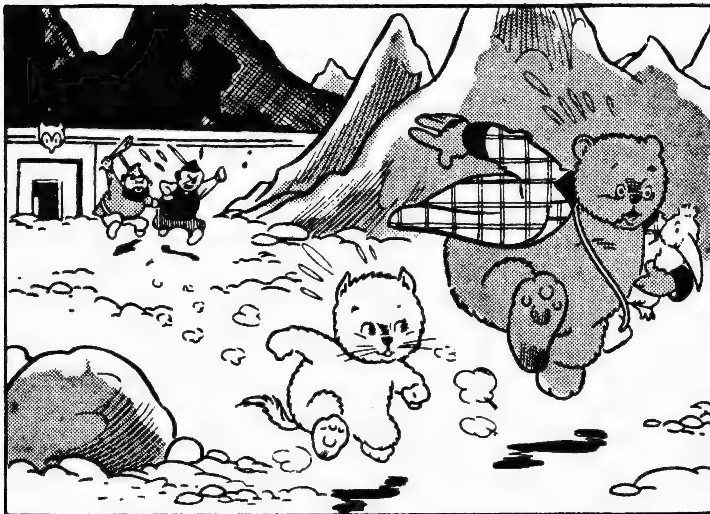
Heer Ollie had voor die tijd zelf niet geweten, dat hij zó hard lopen kon! Maar hij begreep, dat hij iets goed te maken had, want dit was nu al de tweede keer, dat door zijn schuld alles haast mislukte! Hij rende daverend de lange brug over, dook de grote poort in en schreeuwde al van verre:
„Hédaar, Knuppeldeknoris! Waar zit je?"
„Wa-wat is er aan de hand, heer Hocus Pas?" vroeg de reus verbaasd.
„Luister," hijgde heer Bommel. „Er zijn indringers in de verboden tuin! Jij hebt niet goed opgelet! Er is een grote reus binnengedrongen, die mijn gouden vogel wil stelen! Zorg, dat je hem onschadelijk maakt, want anders..."
„M-maar... h-hoe k-kan d-dat???" stotterde Knuppeldeknoris. „Ik heb hier steeds op wacht gestaan en..."
„Zwijg!!" riep heer Ollie, „doe je plicht!!" en hij rende verder. De reus was nog niet helemaal van zijn verbazing bekomen, toen hij weer iemand hoorde naderen.
„Dat kan geen reus zijn," gromde hij. „Dit is een klein iemand!"
En toen sprong Tom Poes hijgend de poort binnen en reikte hem de sleutel toe, die hij al die tijd bij zich had gehouden.
„Vlug," hijgde Tom Poes, „doe die deur op slot!"
„W-wat..., w-wie ben jij nu weer?" snauwde Knuppeldeknoris; maar Tom Poes rende zonder hem antwoord te geven verder.

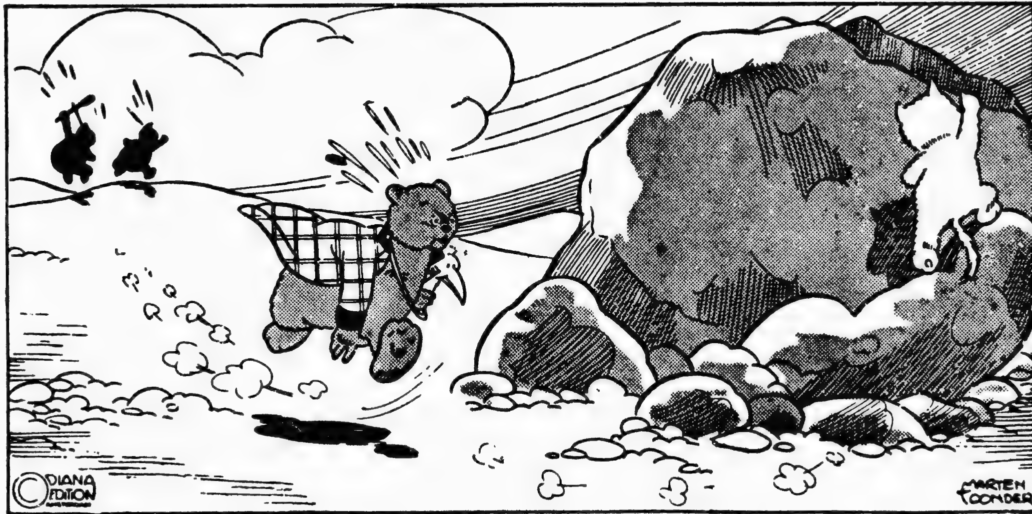

Knuppeldeknoris begreep er nu niet veel meer van, maar omdat die kleine, dikke heer toch bewezen had een groot tovenaar te zijn, leek het hem het veiligste om hem te gehoorzamen. Bovendien hoorde hij duidelijk iemand naderen, die minstens even groot en zwaar als hijzelf moest zijn. Daarom greep hij stevig zijn knots beet, hief die hoog boven zijn hoofd en... Bong!!!!! Met een geweldige klap liet hij het stuk hout neerdalen op het hoofd van de binnendravende reus. Nou, die was daar niet op verdacht en hij tuimelde dan ook bonkend tegen de muur aan. Toen zag Knuppeldeknoris pas, dat het zijn eigen vriend Knorremorris was, die hij daar zo had toegetakeld. Je begrijpt, dat hij woedend was! Hij raasde en tierde, dat de wanden daverden; maar daarmee maakte hij de zaak niet beter.

„H-h-houd je m-mond," stamelde Knorremorris, die langzaam bijkwam. „Jij bent de sufste r-reus, die ikikkik ooit gezien heb. S-straks heb ik nog een appeltje met je te schillen, maar eerst moeten we de Gouden Vogel terug-hebben! Kom mee!!!!"

Tom Poes en heer Bommel waren al een heel eind opgeschoten en ze dachten veilig te zijn, maar toen Tom Poes even achterom keek, zag hij tot zijn schrik, dat de beide reuzen hem op de hielen zaten.
„Dat loopt mis, heer Ollie," zei hij. „Ze halen ons in, want ze lopen harder dan wij! We zijn verloren als er niet vlug iets gebeurt!"
„Oef!!!!" hijgde heer Bommel, „laat... dan... maar iets gebeuren T... Tom Poes! Ik ben... er... te... moe... voor!"

Nu gebeuren deed er niets, alleen zag Tom Poes plotseling in de kaalheid van de Dorre Woestijn een groot rotsblok liggen. En dat rotsblok kon in ieder geval oponthoud betekenen.
„Kom, heer Ollie," riep hij. „Misschien is daar bovenop een schuilplaats!"
Hij rende naar de steen toe en begon te klimmen. Heer Bommel volgde hem hijgend en blazend, terwijl de reuzen in de verte schreeuwend naderden.

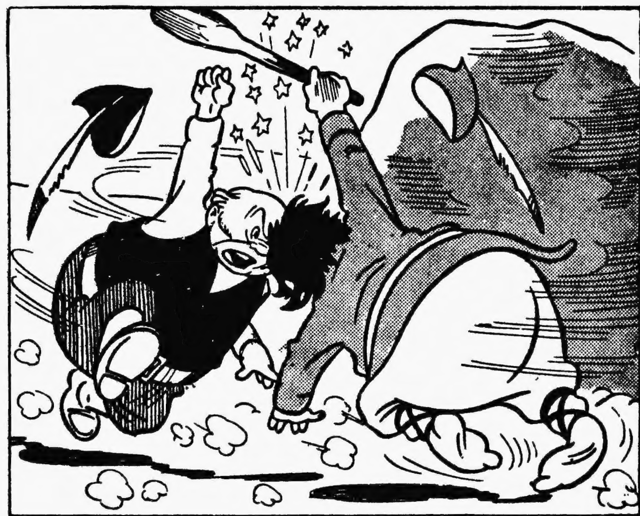

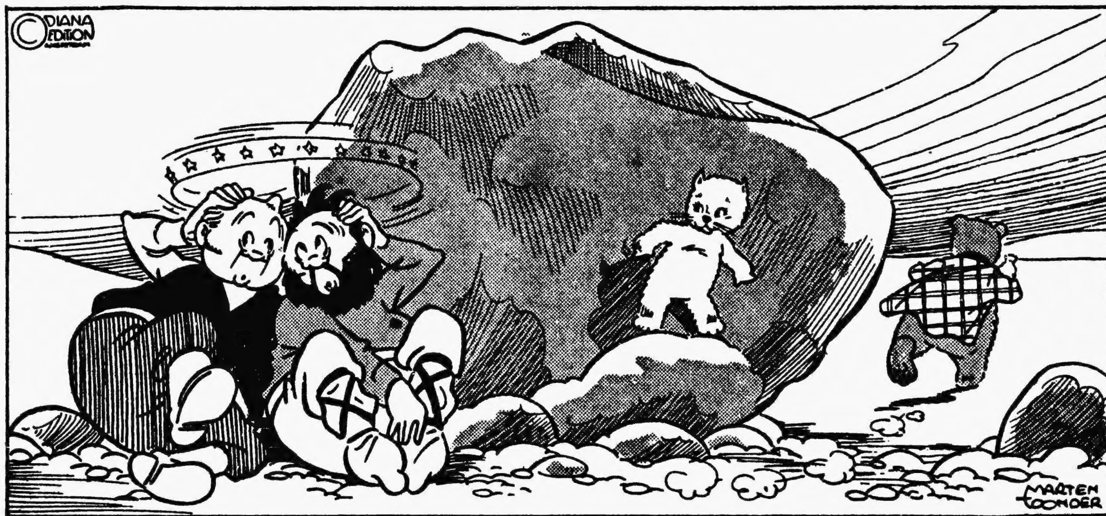

Knorremorris bereikte het eerst het rotsblok.
„Hier zijn ze heen gegaan!" schreeuwde hij. „Ze denken, dat ze mij beet kunnen nemen! Zoeken natuurlijk een schuilplaats aan de andere kant! Ha! Kom mee, Knuppeldeknoris! Er omheen, vlug!"
Knuppeldeknoris gehoorzaamde en zo stormden de twee reuzen om het grote rotsblok heen zonder iets te vinden. Want Tom Poes en heer Bommel lagen met de Gouden Vogel boven op de rots en luisterden angstig naar het gedraaf. Knuppeldeknoris was de eerste, die een verstandig idee kreeg.

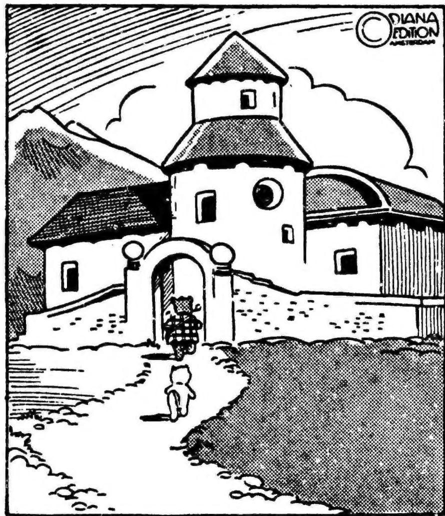
„Hé," dacht hij, „wanneer die schavuiten nu ook om de rots lopen, kan het lang duren! Het is natuurlijk veel beter, dat ik de andere kant omga. Dan zitten ze tussen mij en Knorremorris in en dan moeten ze al erg handig zijn om nog te ontkomen!"
Zo gedacht, zo gedaan; Knuppeldeknoris draaide zich ineens om en rende terug.
„Tjonge," dacht Tom Poes, „nu hebben ze direct in de gaten, dat wij ergens anders moeten zijn en dan gaan ze natuurlijk boven op de rots zoeken!"

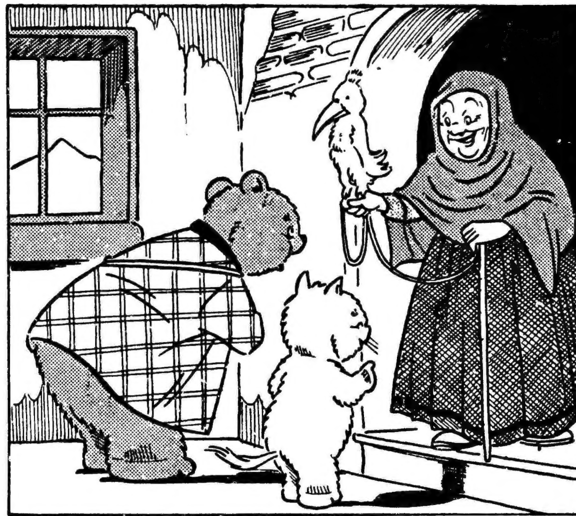

Maar het liep anders af, dan hij had gevreesd. Knorremorris was er niet op verdacht, dat Knuppeldeknoris ineens de andere kant om was gegaan en Knuppeldeknoris was zo vervuld van zijn eigen handigheid, dat hij niet oplette. Zo kwam het, dat de twee reuzen in volle vaart met hun hoofden tegen elkaar opbotsten. Dat gaf een knal! Ze zakten tegen elkaar aan op de grond en staarden wezenloos voor zich uit, terwijl ze hun builen betastten. Het duurde een hele tijd voor ze weer over de achtervolging konden denken.

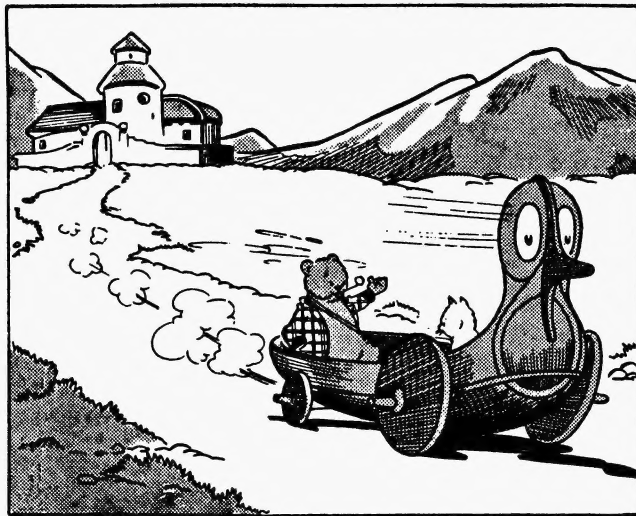
En toen was het te laat, want Tom Poes, die over het randje van de rots alles had gezien, maakte natuurlijk gebruik van de gelegenheid. Hij hielp heer Bommel naar beneden en zette het achter hem aan op een lopen. Ja, de reuzen hadden het wel grondig bedorven, die dag. Zij durfden geen van beiden Hocus Pas, de grote Tovenaar, meer onder ogen komen en zijn met pensioen gegaan.

Tom Poes en heer Bommel renden dus verder met de Gouden Vogel. Ze wisten niet zeker of de beide reuzen niet weer achter hen aan zouden komen, en daarom namen ze het zekere voor het onzekere en renden aan een stuk door. Het duurde dan ook niet lang of ze zagen het huis van Anne-Miebetje voor zich liggen. Nou, die was blij, dat begrijp je! Ze had er niet meer op gerekend, dat ze haar Gouden Vogel ooit terug zou zien en ze wist dan ook niet, hoe ze haar dankbaarheid zou tonen.
„Mevrouw," zei Ollie B. Bommel, „het is, dat u over dank praat, anders zou u mij misschien onbeleefd vinden. Maar we hebben al een hele tijd niets behoorlijks meer gegeten en u kunt mij nergens zo'n plezier mee doen als met een maaltje uit uw tovermolen. Wat jij, Tom Poes?"
Tom Poes was het daar helemaal mee eens, en Anne-Miebetje haastte zich dan ook om een lekker maal gereed te maken. Toen heer Bommel en Tom Poes alles hadden opgegeten en hun avonturen hadden verteld, zei ze:
„Nu heb ik nog een kleine verrassing voor jullie!"

„Kijk," zei Anne-Miebetje, „ik heb de toverwagen weer klaar gemaakt. Die zal jullie nu naar de driesprong rijden. En als een van jullie ooit in moeilijkheden zit, dan hoop ik, dat hij bij mij komt. Waarschijnlijk zal ik je wel kunnen helpen, nu ik mijn Gouden Vogel weer heb. En nu, goeie reis en wel thuis!"
Zo zaten Tom Poes en heer Bommel dus voor de tweede keer in de voortratelende toverwagen en heer Bommel zei: „Je kunt me geloven of niet, Tom Poes, maar ik voel me werkelijk een beetje droef! Het is niet helemaal aan mij te danken, dat alles goed is afgelopen; maar toch heb ik zelden zoveel plezier gehad! Dit was, wat je noemt, een avontuur! En daarom spijt het mij, dat ik nu afscheid van je moet nemen. Je bent iemand naar mijn hart!"
„Wel," zei Tom Poes, „waarom blijft u dan nog niet een tijdje bij mij logeren? Dat zou ik ook wel gezellig vinden."
Intussen had de toverwagen halt gehouden bij de Kale Driesprong en heer Bommel stapte uit.
„Nee, jonge vriend," zei hij, „dat gaat niet, dat zou tegen mijn principes zijn! Ik voel, dat ergens anders nieuwe avonturen wachten en dus: Vaarwel! Het ga je goed! En misschien tot ziens!"
Hij schudde Tom Poes lang en nadrukkelijk de hand, terwijl de toverwagen in de verte verdween. Toen draaide hij zich om en begon de heuvel af te wandelen, de ondergaande zon tegemoet.
„Het is jammer, dat hij niet een poosje wilde blijven," dacht Tom Poes. „Ik geloof, dat ik aan hem gehecht ben geraakt, al was hij dan ook een beetje dom. Enfin, de hoofdzaak is, dat er weer nieuwe avonturen komen."